

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det her er jo en forbløffende oplevelse, men da jeg kan forstå på formanden, at vi taler til hinanden på den måde nu, skal jeg beherske mig og ikke gå ind i den samme opblæste facon, som jeg i og for sig, hvis man skal til at anmeldte hinandens form i dag, synes, at ... Men jeg behersker mig, så det gør jeg så ikke.

Jeg vil gøre opmærksom på, at det indlæg, jeg havde til Dansk Folkepartis ordfører, udelukkende var affødt af, at ordføreren gik op og sagde, det var godt, at vi omsider fik gjort noget ved de anonyme vidner og fik noget vidnebeskyttelse. Og så siger jeg, at hvis der havde været mulighed for inden at læse f.eks. hørings svarerne, så havde jeg da været sikker på, at man ikke havde fået et sådant svar. Så er det rigtigt, at jeg var ironisk i forhold til hr. Helge Adam Møller, der glædede sig over, at vi slap for alle de der eksperter, som gjorde sig til i hørings svar og sådan nogle ting.

Jeg synes bestemte, at den ordfører har været nok så indsigtfuld, som f.eks. akademikerer fru Birthe Rønn Hornbech eller akademikerer hr. Søren Krarup, eller hvem der ellers måtte have været af akademikerer, som har afsløret afgrundsdyb uvidenhed i dag, og som har opført sig, som om de vitterlig ikke kunne læse. Det har ikke drejet sig om, hvorvidt folk havde uddannelse eller ej, men det har drejet sig om, hvorvidt vi havde haft brug for at se de her ting inden.

Det havde været gavnligt for denne her debat, om folk respekterede det, andre mennesker lavede; om folk respekterede den viden, der faktisk forelå, og som man kan få, uden at man har fået ret meget andet end 7 års skolegang, for det er ikke svært. Men det er et spørgsmål om at have respekt for andre menneskers arbejde og ikke bare være nedladende over for, at nogle faktisk bestiller noget her i verden, og ikke bare sige, at det er fuldstændig skingrende ligegyldigt, hvad man beskylder hinanden for.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Jeg mener, at vi skal fortsætte i ordførerrækken og holde os til lovforslaget. Fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det er klart: Formanden bestemmer.

Hvis borgerne skal være trygge i retssamfundet, skal de have tillid til retssystemet. Det skal være effektivt. Det vil sige, at lovovertrædere

skal dømmes og afsone deres straf, og det skal være retfærdigt. Det vil sige, at det skal være de rigtige, de skyldige, der dømmes.

Det er en af politiets vigtigste opgaver at frembringe det bevismateriale, der giver dommeren grundlag for at afgøre, om den tiltalte er skyldig eller ej. Vidner er uundværlige i denne proces. Uden vidner er bevisførelse dobbelt svær, og derfor er det også dybt foruroligende, at det i de senere år er blevet sværere at få vidner til at stille op, selv om de har en viden, der ville kunne fælde en gerningsmand.

Der er adskillige eksempler på, at folk er blevet truet til tavshed, så de ikke tør vidne. Derfor er der for længe siden indført forskellige ordninger, der giver vidner beskyttelse: Man kan blive afhørt som vidne inden den egentlige retssag; man kan slippe for at stå ansigt til ansigt med den tiltalte, som man skal vidne imod; man kan få beskyttet sin adresse, så den ikke kommer til tiltaltes kendskab; og der er indført forhøjede straffe for trusler mod vidner samt afsagt adskillige domme for at true vidner.

Trods disse muligheder ønsker politiet og regeringen alligevel at kunne benytte egentlige anonyme vidner, dvs. vidner, hvis identitet er ukendt for den tiltalte.

Men dette vil efter vores opfattelse være et tilbageskridt. Man kan blot tænke sig en situation, f.eks. en bande, der har et opgør om den interne arvefølge, og et af medlemmerne vidner anonymt mod sin rival. Den tiltalte, der ikke ved, hvem vidnet er, kan ikke forsvare sig mod falske beskyldninger og kan på den baggrund risikere at blive dømt på et falsk grundlag.

Vidnebeskyttelse er vigtig, men må ikke udvikle sig til et instrument, der fratager den tiltalte den fundamentale ret, vi har i vort samfund, nemlig at blive betragtet som uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Alt for ofte er vi for hurtigt ude med domme, når politiet har anholdt en mistænkt, og offentlighedens iver efter at se resultater kan helt overskygge den tvivl, der altid vil være, og som vort retssystem netop har som opgave at vurdere nøje.

Om brug af anonyme vidner vil betyde flere opklaringer, ved vi ikke. De få udenlandske erfaringer stammer hovedsagelig fra lande, vi helst ikke sammenligner os med. Spørgsmålet er i virkeligheden, om de, der virkelig har grund til at være bange for at vidne, medsamsvorne f.eks., overhovedet kan overbevises om, at der ligger nogen tryghed i anonymiteten.